

sation for en væsentlig Del af Indtægtstabet, dels i, at denne Sag stedse hidtil er bleven mødt med megen Velvilje i begge Rigsdagens Ting, jfr. navnlig Rigsdagstidenden 1907—08, Folketingets Forhandlinger Sp. 4131. Hertil skal man endelig føje en Fremhævelse af, at det her i Modsætning til, hvad der er Tilfældet med Havneafgifter og lignende, gælder en Afgift, som alene hviler paa danske Skibe, og som det derfor vil være en dobbelt Lettelse for disse at blive befriet for.

D. Angaaende Ophævelse af § 5 i Lov Nr. 64 af 7. April 1899 om Tillæg til Frihavnslov Nr. 44 af 31. Marts 1891.

Den nævnte Lovbestemmelse lyder saaledes:

„Indenfor Grænserne for Københavns Havn, saaledes som disse for Tiden ere fastsatte eller fremtidig maatte blive udvidede, kan det ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke tillades nogen anden end Staten, Københavns Havn eller Københavns Kommune at erhverve Ejendomsret til et Vandareal eller til Land, der indvindes ved Tørlægning eller Opfyldning af et Vandareal, med mindre saadan Vandareal allerede nu er privat Ejendomsret undergivet.“

Indtil denne Bestemmelse blev truffen, afgjordes Sager om Afhændelse af Arealer, der tilhørte Havnevæsenet, af Havneadministrationen, det vil sige af Havneforvaltningen med ministeriel Godkendelse, forinden hvis Afgivelse Havneraadets Erklæring indhentedes. Medens det ikke vides, at denne Ordning nogensinde har medført Ulæmper, har derimod den oven citerede Lovbestemmelse om Nødvendigheden af Lovgivningsmagtens Samtykke allerede flere Gange siden dens Ikrafttræden vist sig meget uheldig. Bestemmelsen, hvis Indhold iøvrigt paa flere Punkter er ret uklar, medfører jo nemlig, at det hver Gang, en saadan Afhændelse skal finde Sted, er nødvendigt alene i denne Anledning at sætte det ret vidtløftige Lovgivningsapparat i Bevægelse. Hvor det drejer sig om smaa Arealer af ringe Værdi, er dette ganske urimeligt, men selv hvor det drejer sig om store Arealer, og Afhændelsen derfor kan være af større principiel Betydning, synes en forudgaaende Undersøgelse af vedkommende Ministerium, Havneforvaltningen og det af Repræsentanter saavel for Stat som Kommune — derunder ifølge Frihavnslovens § 10, 2det Stk. ogsaa Rigsdagen — bestaaende Havneraad at maatte være et fuldt betryggende Grundlag for en saadan Sags Afgørelse. Hertil kommer yderligere, at Sager af denne Art ikke sjældent kræve en hurtig Afgørelse, saa at der kun daarligt er Tid til at tilvejebringe Lovhjemmel; men endnu værre stiller Forholdet sig selvfølgelig, naar Spørgsmaal om en Afhændelse opstaar og skal afgøres paa en Tid af Aaret, hvor Rigsdagen ikke er inde.

Da det efter det anførte maa anses for meget ønskeligt, om man kunde vende tilbage til den før den heromhandlede Lovbestemmelse gældende Ordning, skal Kommissionen anbefale, at denne Bestemmelse søges ophævet ved en ny Lov.

E. Angaaende Forbedring af Forholdene paa Københavns Toldbod.

Med Hensyn til en eventuel Forbedring af Forholdene paa Københavns Toldbod har Kommissionen vel indhøstet forskellige Oplysninger fra Generaltolddirektoratet, derunder navnlig om det for Skibsfarten ikke uvigtige Spørgsmaal om Udbetaling af Tolddiæter. Da imidlertid en Omordning af Toldbodforholdene i vidt Omfang og i forskellige Henseender skønnes at ville paavirke Statens fiskale Interesser, og da derhos Toldvæsenet ikke er repræsenteret i Kommissionen, har man ikke anset sig for at